

Ügyszám:

10/600-0/2016

Érkezett:

2016 MÁRC 30.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Ambrusné Salap Szilvia [REDACTED] szám alatt lakos az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27.§ alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjeszttem elő.

Melléklet:

11db

E

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Miskolci Munkaügyi Bíróság 5.M.530/2015/6. számú, a Miskolci Törvényszék 2.Mpkf.22.794/2015/3. számú végzésének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt, mivel a döntés sérti az Alaptörvény XXVIII. (7) bekezdésében garantált jogorvoslati joghoz, valamint az Alaptörvény XXIV. (1) és a XXVIII. (1) bekezdésében a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

Indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz alapja az Abtv.27§-a, mely szerint az Alaptörvény 24.cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az egyedi ügyben érintett személy vagyok. Az eljárás során felperes voltam, és mivel kis értékű volt a per, ezért a Kúria felülvizsgálatára nem kerülhet sor.

Jogi képviselőm nincs, mert igazán a havi 22 800 forint foglalkoztatás helyettesítő támogatásból nincs pénzem arra, hogy ügyvédet megfizessek, továbbá nem is találtam olyan ügyvédet, aki egyáltalán szakértelemmel tudott volna segíteni. Sokan nem értik, hogy mire gondolok, legalábbis itt borsodban.

A támadott végzés az ügyben érdemében hozott döntés, de mivel a másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság döntését, ezért az elsőfokú bíróság döntésében lévő jogi érvelést lehet figyelembe venni. Ugyanakkor a Miskolci Törvényszék eljárásának helytelenségét nem lehet figyelem kívül hagyni.

Ezért Alkotmányjogi panaszomra irányuló tényelődásom, amelyben az érdemi döntés is benne van a következő:

Az ügyemben már három törvényszéki döntés született. A harmadik előtt, amely a perújításra vonatkozott kértem, hogy a Miskolci Törvényszék helyett más ugyanolyan hatáskörrel rendelkező törvényszék bírálja el az ügyemet, mert nem tartottam helyesnek, hogy ugyanabban az ügyben ugyanaz a törvényszék döntsön. A Miskolci Törvényszék a 2.Mpkf.22.794/2015/2. számú végzésében tájékoztattott arról, hogy mivel a 2. számú tanács fog dönteni az ügyben, így ők nem vettek részt a perújítással megtámadott ítélet meghozatalában, ezért nem kizártak. De elfelejtették, hogy 2013. november 07.-én ugyanez a 2. tanács már hozott a 2.Pf.21.157/2013/2. számú Törvényszéki végzést, tehát az ügyet kívülről belülről már ismerte. Ezért igenis a Pp.21.§ (2) bekezdése értelmében már közreműködött és határozott is az ügyben, ezért a bírói elfoglaltság igenis jogosan merült fel bennem. De mivel azt gondoltam, hogy a Törvényszék tudja mit csinál, azért arra gondoltam, hogy hagy döntsön az ügyben, mert már három év eltelte után vártam, hogy az igazamat felfedezik és normálisan döntenek az ügyben.

Nos nem így lett és igazán nagyon nagy csalódás ért amiért olyan végzést kaptam, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyták.

A Törvényszék indoka is az volt, hogy nem volt jogom perújítást kezdeményezni, mert kifutottam a határidőből, nos, én arra hivatkoztam és hivatkozok most is, hogy jogom volt ehhez, mert az ítélettől az öt év nem telt el és a törvény sem írja, hogy a Kúriához való elutasító határozat megengedi a perújítás tilalmát. Az, hogy nem vagyok jogi végzettségű és a kis értékűség miatt eleve nem is fordulhattam volna a Kúriához azt maga a Kúria sem írta, továbbá a Törvényszék sem adta a tudomásomra. Ezért kifogásuk teljes mértékben jogszabálysértő, mert a tisztességes eljáráshoz való jogomtól és a jogorvoslati eljáráshoz való jogomtól fosztottak meg azzal, hogy nem tájékoztattak arról, hogy kis értékű perről van szó, mert ugyan munkaügyi per, de túlzottan levont munkabérről, tehát pénzről van szó. Ezért mivel a vitatott dolog, pénz,

tehát vitatott érték, így mivel az nem haladja meg a hárommillió forintot, ezért a Törvényszéki ítéletet nem lehet megtámadni felülvizsgálati kérelemmel. Mivel erről nekem nem adtak felvilágosítást, így a Törvényszék és a Munkaügyi bíróság döntését nem tudom elfogadni.

Továbbá nem tudom azon érvelésüket sem elfogadni, hogy miért nem adtak arra nekem lehetőséget, hogy állításomat bizonyítsam tanúval, mert igenis [REDACTED] végrehajtó és egyben egyetemi tanár úr előadás anyagát felhasználtam. Nem beszélve arról, hogy értem, hogy a bíróságok maguk döntenek el a bizonyítékok felhasználását, de azért a döntéseikbe indokolni kellett volna, hogy miért tartják a Nagykommentárt felesleges dolognak és nem jogszabályi értelmezésnek. Több magas szaktudással rendelkező emberek alkották, és a bírók jogalkalmazásához járultak hozzá ezen könyv megalkotásával, akkor hogyan vonhatják ezt kétségbe, hiszen mindenki ezt használja Magyarországon. Ők nem tudtak egyetlen egy jogszabály értelmezésre való iratot, könyvet, jogszabályt megjelölni, akkor miért vonták kétségbe azt, amit én a többi magyar emberhez hasonlóan használtam? A bíróságok eltérő joggyakorlata ebben mutatkozik meg, de voltaképpen itt nem csak az eltérő joggyakorlat, hanem a jogszabály rossz használata, tehát jogszabálysértés is. Teljesen egyértelmű a végrehajtói törvényben az, hogy milyen összegből lehet csak letiltani, de az korántsem egyezik azzal a felfogással, amit a Munkaügyi bíróság és a Törvényszék is követ.

A Munkaügyi bíróság és a Törvényszék is értelmezésével súlyos károkat okoz a borsodi embereknek, hiszen félreértelmezik az adott törvényi szöveget. Matematikai képtelenség az, amit ők elfogadottnak tartanak, hiszen hiányzik belőle a mentes összeg érintetlensége és a már egyre nyilvánvaló családi adókedvezmény is csorbítja az ők elképzelésük.

Jogszabálysértésüket abban látom még, hogy meg sem próbáltak állásfoglalást kérni a magasabb hatalmi szervektől, vagy akár a magasabb bírósági szervektől.

Ezért nem voltak alaposak a döntéseikben, hiszen ha rendelkezésükre állt volna olyan állásfoglalás, amely bizonyította volna az én számítási elméletemet (mint az ahogyan a Nagykommentárban is benne van), akkor nem hoztak volna olyan döntést, amelyben nem csak az én és családom életét rövidítették meg, hanem borsod megye többi lakosságáét is. Persze ezt csak képletesen értem.

A perújításhoz jogom volt, mert a Kúria döntése utáni hat hónapos határidőt betartottam. Tehát azt nem tartom a perújítás kizárásának, hogy a Kúria olyan döntést hozott, hogy az előtte való eljárás határidőből kifutottam, mert voltaképpen nem is fordulhattam volna hozzá. Ezt viszont akkor nem tudtam, mert nem mondta el nekem egy bíróság sem és nem is így vezették le egy tárgyalást sem, hogy a kis értékűsre oda figyelt volna valaki is. A Pp. 261.§ (1) bekezdésében foglalt „vagy csak később jutott abba a helyzetbe, hogy perújítással élhessen,” ezért én ettől a Kúriai döntéstől számítom a perújítás határidejét. A törvény nem jelöli meg azt az esetet, mint kizáró okot, hogy akkor nem fordulhatunk perújítással a bírósághoz, ha valamely bíróság ügyintézési határidejéből kifutottunk. Csak azt jelöli meg, hogy az általános perújítási határidő az ítélet jogerőre emelkedésétől számított hat hónap, viszont azt nem írja, ha fellebbezés, vagy felülvizsgálati eljárásban nem megfelelően teljesít valaki, akkor nem indíthat perújítást. Ilyen kizáró okot a törvényben nem olvastam, ezért nem tudom elfogadni az alperesek, a Miskolci Munkaügyi és Miskolci Törvényszék döntését.

Levellem folytatásaként azon okfejtésemet és jogszabálysértéseket jelölöm meg, amelyet a 1. fokú és a 2. fokú bíróságok sem vettek figyelembe.

A II. fokú és az I. fokú bíróság indokának helytelenségét arra alapozom, hogy a bírósági végrehajtásról szóló Nagykommentár magyarázatával és a végrehajtási törvény használatával ellentétes. Ezért úgy gondolom, hogy a Pp. (1952.évi III.tv.) 164.§-át és a 166.§-át is megsértették, ezáltal jogszabálysértést követtek el.

A Vht. 61.§ (2) bekezdésében ott van az a szó, hogy „általában”. Ez már önmagában utal arra, hogy a számítást végzőnek valamire még figyelnie kell. Tehát nem közvetlenséget jelent.

Továbbá a Vht. 62.§ (1) bekezdése visszautal a Vht. 61.§-nak teljes egészére, így arra is, amit kötelezően le kell vonni a bruttó munkabérből. Így még véletlenül sem lehet figyelem kívül hagyni a Vht. 62.§ (1) bekezdésében azt, hogy igenis van a tv.-ben arról rendelkezés, hogy a munkabérből a kötelező levonások után közvetlenül levonásba kellene helyezni a legkisebb öregségi nyugdíj összegét.

A bíróságok azon okfejtése helytelen, miszerint a Vht. 62.§ (1) bekezdése csak azt mondja ki, hogy a letiltás után feltétlenül csak 28 500 forintnak kell megmaradni, mert nem úgy szól a tv., hogy a levonás után ennyinek minimum meg kell maradni, (ez egyébként önmagától is érthető, ha valakinek nagyon alacsony jövedelme van) valamint a 62.§ (1) bekezdése a 61.§-s teljes egészére visszautal. Nem beszélve arról, hogy mi maradhat akkor mentesnek, ha fizikailag a számítás alá a teljes nettó bért veszik?. Akkor a 28 500 forint, mint mentes rész, is a végrehajtás alá kerül és annak is valahányad része, jelen esetben 33%-k, majd az 50%-k a végrehajtás kérőhöz.

Ezért sem helytálló a bíróság indoka, továbbá azért sem, mert a Vht. bírósági végrehajtások Nagykommentárjának 202. oldalán a szakemberek, szerzők kifejtik, hogy „A különbözet adja a levonható összeget.”. Tehát a különbözet szót használják, nem a megmaradt szót. Ami annyit jelent, hogy ugyanazt az elvet vallják és használják, tehát ugyanazt a matematikai számítási módot, amit én. Az pedig nem más, mint a bruttó bér – a kötelező levonások = a nettó bérrel, majd a nettó bér – mentes rész (28 500, legkisebb öregségi nyugdíj) = a végrehajtás alá vonható nettó bér rész.

Ezt erősíti meg a bírósági végrehajtásról szóló Nagykommentár 203. oldalán található magyarázat is a „Magasabb jövedelemmel rendelkező munkavállaló munkabérének letiltása” című részben, „és ezután kell levonni a legkisebb kötelező öregségi nyugdíjnak megfelelő összeget.”.

Ebből kifolyólag téves következtetésre jutott mindkét bíróság az I. és a II. fokú is. Nem vették figyelembe azt a bizonyítási eljárást, miszerint körütekintően a Nagykommentárra hivatkozva is bizonyítottam az igazamat. Tehát megsértették a Pp. 164. § és a 166.§-sát is.

Továbbá a bizonyítást nem körütekintően vették figyelembe, hiszen a II. fokú bíróság a [REDACTED] urat, mint tanút meg sem kérdezték, meg sem idézték, valamint az ő előadásanyagát meg sem vizsgálták. Pedig [REDACTED] a Debreceni egyetem egyik tanára és a Nagykommentár társszerzője, valamint a Parlament egyik bizottságának tagja és végrehajtó is. Ezért az okfejtésem bebizonyítása kapcsán ki lehetett volna a legmegbízhatóbb tanú, ha nem a [REDACTED] úr. Ezért ismételtelen azt tudom mondani, hogy a II. fokú bíróság, a Miskolci Törvényszék jogszabályt sértve járt el és nem alapos bizonyítás megvizsgálással volt, ezáltal helytelen következtetésre jutott.

Az 50%-os letiltás kapcsán kifejtett okfejtéseimre is csak azt tudom mondani, hogy az I. és a II. fokú bíróság magyarázatát, indokát nem tudom elfogadni és helytelennek is tartom. Hiszen a bírósági végrehajtásról szóló Nagykommentár 202. oldalán azon magyarázat, amely „A nettó munkabérnek....” része szól jelzi, hogy a Vht. törvény a különös esetekről is ír, ami az 50%-os letiltást jelenti. Tehát nem lehet minden esetben az 50%-os letiltást eszközölni. A különös esetek megjelölése pedig a Vht. 65.§ (2) bekezdése, amelynek magyarázatát a Nagykommentár 205. oldalán található meg.

Ezért mivel a banki hitel miatti 50%-os letiltást nem tartalmazza a Vht.törvény 65.§-a, ezért jogszerűtlen és törvénytelen volt a munkabérem 50%-os levonása.

A munkáltatónak tájékoztatnia kellett volna a végrehajtót, hogy már van 33%-os banki hitel miatti letiltásom, ezért az újbóli banki hitel miatti 50%-os letiltást nem tudja eszközölni. Ezért a hátrébb sorolásról intézkedik, tehát amíg az első letiltás ki nem elégítődik, addig nem érvényesíti a másik letiltást, mivel az újabb banki hitel miatti letiltás nem tartozik a kivételes esetek közé. Így az I. és a II. fokú bíróság indokát nem lehet elfogadni és a Vht. törvény megsértésének is gondolom. Hiszen a kivételes esetek figyelembevétele nélkül hozták meg a döntésüket.

Alaptörvényben megsértett jogok felsorolása és, hogy miért és milyen mértékben sérült alkotmányos jogom a bírósági döntésekben.

1. Kezdem azzal, hogy 2013.november 07.-én a Miskolci Törvényszék 2. tanácsa a 31026/Ü/30478/2013/6. számú közjegyzői fizetési meghagyás perré alakult iratában lévő bérszámfejtési hibából fakadó többlet bérlevonást kártérítés megfizetésnek minősítette és ugyan azon bírák döntöttek benne, akik a fent megjelölt eljárásban. Semmilyen irat nem vonatkozott kártérítésre, ezért az abban döntött első fokú bíróság, tehát a 9.P.21.632/2013/3. számú végzésében és a törvényszéki végzésben is helytelenül döntött, mert nem kártérítés megfizetése volt a fizetési meghagyás kódja. Ezért az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének megsértését vélem, mert döntésében nem indokolta a bíróság, hogy miért is gondolta azt, hogy kártérítési perként kell az én ügyemet intézni. Ha már akkor megfelelő besorolásban dönt róla, tehát a túlzott bérletiltásról, akkor közelebb kerültem volna az ügy elintézéséhez. Ezért rengeteg felesleges időt vesztettem, de ügyem előrébb egy csöppet sem került. Ezért az ésszerű határidő ebben az esetben nem kapott érvényt.

2. A Miskolci Törvényszék 2.Mpkf.22.794/2015/3. számú végzésében ugyanazok a bírák, tehát a 2. tanács döntött, amelyben 2013. november 07.-én a 2.Pf.21.157/2013/2. számú végzésben. Ezért az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének megsértését, valamint a Pp.21.§ (2) bekezdésének megsértését is tartom a bíróságok döntésében, hiszen véleményem szerint nem járhat el ugyanaz a bíróságon ugyanabban az ügyben, amelyben már egyszer eljárta. Ez már az én ügyem érdemi döntésének megfelelő sikerességét gátolta. Ugyanis, ha más bíróság dönt benne, valószínű, hogy jobban átnézi az előző iratokat és lehet, hogy más jogszabályi értelmezéssel áll hozzá, amely az én perem pozitív kimeneteléhez járul hozzá. Más megyében más joggyakorlat lehet és talán másabb megítélés is. Nem elfogultak a más elsőfokú bíróság döntésével és könnyebben, szabadabban dönthetnek. Nem éri őket közvetlen akár személyes retorzió akár egy épületben való találkozás alkalmával. Persze ezt csak én gondolom, hiszem így szokott az élet zajlani, ha valaki másnak valamivel „árt”, vagy más véleményen van akkor, azt ha azzal a személlyel napi szinten találkozik megbeszéli, vagy kérdőre vonja, hogy miért gondoltad ezt és miért gondoltad azt. Ezért soha nem tartottam helyénvalónak azt, hogy az első fokú bíróság döntését ugyanabban a városban lévő törvényszék bírálja felül, mert az elfogultság mindi is ott lesz. Ez az esetemben szépen meg is mutatkozik még ráadásul háromszor is.

3. Az elfogultságra való felhívást tettem, de a Miskolci Törvényszék a 2.Mpkf.22.794/2015/2. számú végzésében tájékoztatott, hogy ez nem áll fenn, mert jelen ügyben a 2. tanács dönt, aki még nem döntött benne. De a 2013. november 07.-ei 2.Pf.21.157/2013/2. számú végzésről megfélemedtek. Ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogomat sértették meg, mert ebben az ügyben a Miskolci Törvényszék 2. tanácsa már döntött.

4. A második törvényszéki eljárásban az 1.Mf.21.430/2015/5. számú ítéletben a bíróság a döntését olyan indokra alapozta, amelyben jogszabálysértést követett el, hiszen figyelem kívül hagyta, hogy a Vht. 62.§ (1) bekezdésében visszautalás van a végrehajtás alól mentes rész meghatározására. Jogszabálysértő volt a bíróság indoka, mert nem a végén kell megmaradni a mentes résznek, hanem már az elején a levonandó összeg kiszámítása előtt ki kell számítani és félre is kell tenni, le kell vonni, biztosítani kell a mentes rész érintetlenségét. Ezért mivel a bíróság figyelem kívül hagyta a törvény bizonyos pontjait döntését jogszabálysértően hozta meg, ezáltal megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat. Ha figyelembe vette volna a törvényi szöveget és indokában is megjelölte volna, hogy valóban van törvényi rendelkezés a mentes rész érintetlenségére, akkor más döntésre juthatott volna és az én állításomnak is helyt tudott volna adni. Ami annyit jelent, hogy bizonyításaim a túlzott bér letiltás tekintetében bebizonyosodott volna és akkor, amit jogtalanul levontak tőlem visszakaphattam volna. De nem így történt, mert figyelmetlen volt az elsőfokú és a másodfokú bíróság is.

5. Továbbá az 50%-os letiltási kivételes eseteket sem vette figyelembe. Tehát ismét jogszabályt sértett valamint, még abban hibázott, hogyha ő nem volt képes megfelelően értelmezni az adott jogszabály gyakorlati alkalmazását, akkor miért nem kért állásfoglalást a tekintetben, hogy ezen bírósági végrehajtói törvényi intézkedéseket hogyan is kell érteni és hogyan is kell a gyakorlatban használni.

A Törvényszék azon érvelését sem tudtam elfogadni, mi szerint az én elképzelésem hibásak, mert akkor több pénz maradna meg nálam, mint az öregségi nyugdíj legkisebb összege, ha az én számításaim alapján vonnák le a letiltást, mert tisztában vagyok azzal, hogyha nem így lenne az alacsony jövedelmek esetében ez akár az 50%-nál is nagyobb letiltást is eredményezne, így a bíróság döntését már csak ezért sem tudom másként értékelni, mint jogszabálysértő döntés és egyben tisztességtelen is. Ma Magyarországon nem lehet a munkabérnek az 50%-nál nagyobb letiltást eszközölni és azt is csak olyan esetben, amelyet a kivételes esetek jelentenek. Tehát valakinek az eltartásáról, életéről így kell gondoskodni. Minden ember élete előrébbvaló más kötelezettségtől. De itt azt is meg kell jegyezni, hogy mi van a bírósági letiltások kapcsán az adós életéről és a gyermekei, házastársa eltartásának kötelezettségével? Ugyanis ha csak a bíróság érvelését vennénk alapul, akkor ő szerintük elég az, ha csak a letiltás után az öregségi nyugdíj legkisebb összege marad, akkor az csak egy embernek elég, de még annak sem és akkor mi van a családja többi tagjával? Azokat nem kell eltartania? De miből, ha a végrehajtás során nem hagynak neki elég pénzt a fizetéséből? Ezt az okfejtést ki sem fejtette a bíróság és az én szemszögömből, tehát az adós szemszögéből erre vonatkozó indokokat nem tett. Amivel megsértette a tisztességes, körültekintő bírósági eljáráshoz való jogomat, mert döntésével a kötelezettségeimet, a gyermekeim eltartását, és egyéb szolgáltatói szerződés alapján lévő kötelezettségemet nem vette figyelembe. Azzal, hogy kijelentette, hogy a számításom hibás, és elég nekem az, amit meghagytak, azzal nem csak a Vht. rendelkezéseit szegte meg, de az életben maradásomhoz és a gyermekeim eltartásához való kötelezettségemet is gátolta. Ha nem így döntött volna, akkor ma már nem kerülnék olyan helyzetbe, hogy az újbóli elhelyezkedés kapcsán ismét tovább folytatódjon ez a túlzott bérletiltás és több jutna a gyermekeim és saját magam eltartására is. A banki adósság kiegyenlítése nem élvezhet minden áron olyan alapvető jogok elvonását, amely az életben maradáshoz való esélyt csökkenti. Ezért igenis alapvető jogaim megsértésének tartom a bíróság ezen irányú döntését.

6. A második törvényszéki döntés után eltévesztettem a felülvizsgálati időt, de mint utólag kiderítettem, hogy mivel a pertárgy értéke nem volt több mint hárommillió forint, így nem is lehetett volna felülvizsgálatot indítani az ügyben. Ezért a Kúria Mfv.II.10.244/2015/2. számú végzését jogszabálysértőnek tartom, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésének is, hiszen az ügyet nem úgy kezelték, ahogyan azt a kis értékű pertárgy érték esetében kellett volna. Mivel velem ezt nem közölték, így a Kúria döntésének idejét vettem a perújítás kezdeti idejének, mert ugyanis valamilyen szinten azért döntött az ügyben a Kúria. Nem a kezdetek kezdetén utasított el, hanem hónapok múlva hozott benne döntést. Az már más kérdés, hogy határidőből való kifutás miatt. De lényeg, hogy döntést hozott, mert indoklással látta el a végzését.

7. Kúria döntése után amely 2015. június 24.-ei dátumú, perújítást kezdtem, de az elsőfokú bíróság az 5.M.530/2015/6. számú végzésében és a Miskolci Törvényszék 2.Mpkf.22.794/2015/3. számú végzésében, amelyben egyébként helyben hagyta az elsőfokú bíróság döntését azzal az indokkal szüntette meg a perújított pert, hogy a perújítás előterjesztésének határidejéből kifutottam.

Ezen bírósági döntéseket nem tudom elfogadni, és a jogorvoslathoz való korlátozásomnak is tartom, mert a Pp.260.§ (1) a) bekezdése alapján olyan bírói határozatra hivatkozok, amelyet a perben a bíróság nem bírált el. Ez volt az, amikor a tanúmat a [REDACTED] -t nem idézték meg és nem nyilatkoztatták meg, pedig végrehajtó, így megfelelő szakember is. Valamint azért sem, mert a Pp. 261.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint csak később jutottam abba a helyzetbe, hogy perújítással éljek. Ezt a Kúria döntésének végére értem, mert a Kúria nem utasított el rögtön, hanem a kérelmem befogadása után több hónappal hozott döntést, így igenis ezt a bírósági döntést vallom az utolsó érdemi bírósági döntésnek, amely után határidőben terjesztettem perújító kérelmet. Mivel a Pp. törvény nem írja, hogy egy bírósági határidő lekéste miatt elutasító döntése után kizáró ok lehet a perújítási kérelem, ezért az elsőfokú és a másodfokú bíróság döntését nem tudom elfogadni, sőt kifejezettem a tisztességes eljáráshoz valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének megsértésének tartom, hiszen a perújítás, mint rendes jogorvoslati jog, attól akar megfosztani. Igen nagy mértékben okozott nekem ezzel mindkét bíróság kárt, ugyanis rengeteg időt és esélyt veszítettem. Indokaival indokolatlanul túl hosszúvá nyújtotta az ügy elintézését, ezért az ügyben való eljárását kifejezetten tisztességtelennek tartom. Ha figyelembe vette volna, hogy a Kúria indokolt döntése után igenis a hat hónapon belül nyújtottam be a perújításomat és azt is figyelembe vette volna, hogy az öt éves határidőből sem futottam ki, akkor érdemben foglalkozhatott volna az ügygel. De mivel már a törvényszék ismerte ezt az ügyet, és egyszer már döntött is benne, így az újból döntését teljes mértékben jogszabálysértőnek tartom és egyben a tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésének is. Ha nem a Miskolci Törvényszék foglalkozik már harmadszor is az ügygel, akkor talán kaphatott volna olyan bírói figyelmet, amely már oda tudott volna figyelni arra amit én állítok a számítási elmélettel kapcsolatba és nem vette volna feleslegesnek egy olyan szakkönyvet, mint a Bírósági Végrehajtásokról szóló Nagykommentárt. Akkor talán az állításom helyessége beigazolódnék volna és végre megkaphattam volna azt a pénzt, amelyet túlzottan és végül is jogszabálysértően is vontak le tőlem.

Mindezek értelmében kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a 2.Mpkf.22.794/2015/3. számú Miskolci Törvényszéki döntésre mondja ki, hogy jogtalanul és Alaptörvényben meghatározott tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével és a jogorvoslathoz való jog megsértésével hozta meg a döntését, valamint mivel az érdemi döntést az első fokú bíróság a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 5.M.530/2015/6. számú végzésével hozta, így kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az első fokú bíróság döntésére is mondja ki az Alaptörvényben lévő tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslati joghoz való jog megsértését. Kérem, hogy vizsgálja meg és állapítsa meg a fizetési meghagyásomban szereplő állításom valódiságát, és biztosítsa a részemre, hogy a kért túlzott munkabéremet visszakaphassam.

Maradok tisztelettel:

Ambrusné Salap Szilvia